

ARA!!!

ORGAN D'ESPARTACUS

en el seu primer número afirma la compenetració d'Espartacus amb els germans d'Euzkadi que defensen amb la seva vida la llibertat i l'independència de la Pàtria immortal.

GORA EUZKADI ASKATUTA

ara i sempre

VISCA CATALUNYA LLIURE!

El 19 de juliol Catalunya, i en dir Catalunya volem dir el poble català i les seves institucions de govern de la Generalitat de Catalunya, vanceren en vint-i-quatre hores el feixisme. Uns dies més tard diverses bandes de combatents lliures anaren al front d'Aragó i prengueren posicions aproximades a les que ara ocupen. Fou la intervenció decisiva dels catalans la que va decidir la situació de València, la qual va restar més d'una setmana indecisa, i no volem oblidar la importància que va tenir per l'acció, a Madrid, contra la caserna de la Muntanya les declaracions que en rendir-se, féu des del micròfon de la Generalitat, el general Goded. Sense caure en l'exageració podem afirmar d'una manera rotunda que sense la intervenció catalana els militars rebels haurien guanyat la partida a tota la península. La Catalunya de les grans lluites del segle XIX, la Catalunya que enfonçà Ferran VII, Maria-Cristina, Espartero, Isabel II, Amadeu... la Catalunya gran definidora de llibertats, la Catalunya del 1907, del 1917, la Catalunya de Macià i Companys, del 14 d'abril del 1931, del 6 d'octubre del 1934, tornà a ésser la Catalunya de sempre. Com és possible, doncs, que aquest poble que ve donant al món aquesta prova magnífica de la seva capacitat dirigent i dels seus afanyos de llibertat, ocupi ara en el panorama ibèric i en el panorama mundial una posició no ja de segon pla, sinó gairebé de desprestigi?

En el pla nacional català s'ha produït després del 19 de juliol un fet gravíssim que ha estat el responsable que Catalunya, en tant que unitat nacional no pogués acabar la meravellosa obra de la seva història. En obrir-se les esclores envairen les esferes del país una munió de gent que pel seu origen, per la seva raça, pels seus afanyos, per les seves perspectives, no formen part del

CATALUNYA PELS CATALANS

cos nacional català, i no tenen, no poden tenir, la visió i la responsabilitat d'una política nacional.

Catalunya sola, com a col·lectivitat definida, s'hauria adaptat difícilment a la guerra, perquè repugna a l'esperit català tota sistematització de la violència, tota organització de la mort, però el poble que mereix el qualificatiu de nació, sap adaptar-se, per a viure, a les necessitats imposades per les circumstàncies històriques, i com que ara, per viure, s'ha de matar, la Catalunya nostra hauria sabut crear els instruments militars que, fent efectiva la seva defensa, fessin possible la seva vida. Catalunya no ha pogut lliurar-se a aquesta tasca, perquè han estroncat el seu camí forces que si bé eren incapaces d'organitzar una nova forma de lluita, eren tanmateix capaces de desarticular tota acció que posés Catalunya en el camí de la seva preponderància.

Solució? La de donar a les forces catalanes la plena direcció i responsabilitat del destí històric del nostre poble, destí històric que ara és: la destrucció del feixisme mitjançant la creació d'un exèrcit eficient, constitució d'un ordre econòmic a la rera, cristallització d'un sistema social que respongui a les tradicions i a les realitats catalanes. Respetar totes aquelles tendències polítiques i sindicals, siguin quines siguin les filosofies que implin llurs actes, mentre càpiguen en el camp de la realitat catalana. Catalunya ha de resoldre els seus problemes a la catalana. Descatalanitzar Catalunya vol dir convertir la massa popular en un parrac amorfe sense dignitat i sense vergonya. La nova política de Catalunya ha de caracteritzar-se per aquest fet simple: CATALUNYA PELS CATALANS.

JAUME MIRAVITLLES

Pena de mort al lladre!

PRESENTACIO

ARA!! torna a la palestra.
Aquestes paraules, senzilles, seques, ja diuen amb màxima expressió tot el que això significa.
Expressen el que fou ARA!!
Diuen el sentit d'ARA!!
Recorden a ARA!! i fan la prometença d'ésser, la prometença de lluitar incansablement, sense defallir mai per Catalunya lliure i per la Revolució catalana.

ARA!! en la seva tercera època serà l'òrgan d'ESPARTACUS.
Es a dir, ARA!! i ESPARTACUS, units, lligats, en el comú anhel de les reivindicacions totalitàries de la nostra Pàtria i amb el sentit revolucionari, amb el sentit constructiu, amb el sentit renovador que ha d'ésser norma del nostre Partit i que ho és d'ESPARTACUS d'ençà de la seva fundació.

ESPARTACUS, venia a la lluita, neixia políticament poc després del 6 d'octubre, neixia quan molts companys, quan estimats germans nostres patien presó i exili per Catalunya.

I ESPARTACUS, el Casal secret, el Casal anònim, el Casal misteriós per la policia i ped gairebé tothom, donava immediatament, fe d'actuació, donava sentit de vida i de sensibilitat en els moments pitjors, en els moments de més perill i en els moments més dolorosos per a la Pàtria.

I ESPARTACUS seguia la seva línia de conducta traçada en les reunions clandestines d'un grup de nacionalistes intransigents.

Llençava a la llum pública, un delsmés formidables "Jo Acuso" en el que explicava els lladrocinis dels que s'havien apoderat dels organismes vitals de la Pàtria i descobria les baixes maniobres dels que, dient-se tota la vida catalanistes, traïen fins al més profund, el sentit nacionalista de la terra catalana.

Donava a conèixer, ESPARTACUS, mitjançant, naturalment, fulls clandestins, el que feien, com estaven i com eren tractats, els germans nostres, el President i Consellers del Govern de Catalunya, presoners de les horddes feixistes de Castella, capitanejades pels funests Lerrour i Gil Robles.

Recordava, en una altra d'aquelles fulles, al gran Francesc Lairot, i posant-lo al costat de Lluís Companys remembrava, amb dures i sentides paraules, el sentit nacionalista i obrer del poble i dels capdavanters de Catalunya.

I ESPARTACUS, seguia la seva lluita que no ha abandonat ni un sol moment.

La seguia per Catalunya.

Lluitava per la Pàtria.

I, per la Pàtria, per Catalunya, ESPARTACUS, lluitava, lluita i lluitarà sempre perquè és la seva fita, perquè és el seu sentit, perquè és per Catalunya que va néixer i per Catalunya viu.

**

ARA!! òrgan d'ESPARTACUS, ve altra volta a la lluita.

Ve amb el sentit renovador, amb el sentit magnífic que ens ha portat el 19 de juliol.

I, en la seva primera sortida, ARA!! els que fem ARA!! els que hem lluitat i lluitarem en nom d'ESPARTACUS, per Catalunya, fem una promesa, llancem una consigna:

Pels caiguts en la lluita!

Pels germans víctimes de la crueltat feixista.

Per Catalunya i pels heroics lluitadors de la llibertat, Catalans...

Visca Catalunya Lliure!!!

ESPARTACUS
El Comitè Executiu

LES JOVENTUTS

HAN DE DONAR L'EXEMPLE

El redreçament que venia observant-se, temps ha, entre els nuclis juvenils de totes les tendències ideològiques ha arribat al seu punt màxim en els moments històrics que estem vivint.

S'ha posat de manifest que els joves d'avui no volen de cap manera, que la posteritat els pugui titllar d'irresponsables en llur actuació, al front i a la reraguarda, durant el temps que pugui durar la sagnant lluita que sostenim contra el feixisme internacional.

Aquest gest, admirable per tots conceptes, ens dona la mida justa del que podem esperar de la nostra joventut, que, en l'avenir, serà cridada a continuar l'obra iniciada avui.

Els seran, sens dubte, els que

posaran en un ordre nou la reconstrucció de les nostres institucions i els que recolliran el fruit de la sang vessada pels nostres heroics anònims damunt les terres d'Ibèria, amb l'abnegació que, sols els homes conscients de llur missió en la vida, són capassos de sentir, sacrificant-ho amb els ulls fits en l'aurora de llibertat, que ja s'inicia i que ha de portar-nos a la realitat del nostre ideal.

Les nostres Joventuts s'han definit d'una vegada per sempre, concretant d'una manera que no deixa lloc a dubte, que sense responsabilitat no hi ha victòria possible; que s'imposa fer reaccionar als joves que, nascuts i criats en un fals ambient reaccionari no senten vibrar dintre seu l'esperit

NOTICIARI

Tots els militants d'ESPARTACUS, cal que compleixin immediatament l'acord del Partit referent al carnet de militant.

La nostra Secretaria és oberta diàriament de set a nou de la vetlla als efectes de rebre les peticions i resoldre els afers que hi hagi.

**

Estant en preparació una sèrie d'actes político-socials és interessantíssim que tots aquells que s'interessin per la nova concepció de les realitats històriques de l'hora present passin pel nostre Casal a l'efecte d'assabentar-los d'un assumpte que els interessa.

**

El Comitè Executiu del Casal ha pres l'acord, complimentant l'ordre del Partit, de donar de baixa de la nostra entitat el soci J. Carner Ribalta, per considerar-lo comprès entre els que han marxat a l'estranger sense causa justificada.

Per Catalunya, ingresseu a les Joventuts d'Esquerra Republicana ESTAT CATALA

«ESPARTACUS»

de la nostra lluita, i creuen, encara, que poden continuar portant una vida d'indiferència i vegetar, per llocs de diversió i de vici, mentre als camps de batalla es lluita, es pateix fret i es mort, si cal, per salvar al món de l'iniqua opressió que els mercenaris, a sou del feixisme, volen imposar-nos, i fer-los-hi veure, que aquesta actitud seva, és un crim i una covardia, de la qual s'han d'avergonyar si no volen que, en el seu dia, la humanitat els assenyali com a uns éssers despreciables que, per salvar llur miserable vida, especularen amb la de milers de germans seus que, un dia i l'altre, cauen occís per la metralla enemiga.

Aquesta indignitat no pot continuar ni un moment més i perquè així sigui hem d'unir-nos, joventut i homes d'edat madura, pares de la nova generació, per contribuir amb tota energia i fer efectiva l'actitud de les nostres joventuts d'aconseguir el triomf final amb tota la dignitat que exigeix la nostra condició d'homes, que tenim com al més alt honor l'haver viscut en aquestes hores de lluita i de sofrència.

JULIA FRESNEDA

INCONTROLATS

Un cop dominat el moviment facciós a la nostra ciutat, i conceixent la quantitat enorme de feixistes que hi havien emboscats, les organitzacions i partits polítics amb un sà desig de liquidar els enemics del poble, es lliuraren a la tasca de practicar registres als domicilis dels que cada u coneixia com a elements facciosos. Hi hagué partits i organitzacions que compliren aquesta tasca amb una evident responsabilitat, i no cometeren ni atropellaments ni robatoris. Compliren llur missió amb tota la responsabilitat, repetim. No així els individus que s'escudaven sota els plecs d'una bandera cèlebre no catalans en llur majoria, i homes acostumats a viure sempre de la pistola i de llur matonisme covard, ja que sols amb els desarmats s'atrevien. Aquests subjectes repugnants, coneguts a tots els medis policíacs, fixats diverses vegades, eren els més «rrrrrrrrrevolucionaris», els més valents, els que volien un règim més avançat que els altres; eren, en fi, els únics revolucionaris garantitzats (segons la premsa que els defensava i defensa), els únics químicament purs. Aquests revolucionaris (?), oblidant que llur «valentia» als fronts de combat era més necessària que a la ciutat, es dedicaven, sota els ulls benèvols dels qui haurien tingut que posar fi a llurs activitats, a anar pels pobles requisant a tort i a dret, insultant, amenaçant, robant i fent tot el que els hi venia en gana en nom d'una organització i d'un pensament polític, millor dit, «apolític». Aquests revolucionaris, eren els que veïem pels carrers de Barcelona equipats amb un mosquetó, un parell de pistoles, una cartutxera plena de municions, i amb un material bèl·lic que als fronts de combat es necessitava, però no aquí. Se'ls coneixia amb aquest detall, i amb l'etiqueta que duïen en lloc ben visible de la seva indumentària. Eren els «braus» que prenien un vermut amb el fusell entre cames, i una pistola damunt de la taula. Eren els «braus» que a l'hora de pagar si consideraven que el preu era excésiu, posaven la pistola al pit del cambrer i marxaven sense fer efectiu l'im-

port de la consumació. Els «braus» que llençaven bombes de mà al «Gambrinus», els «braus» que aterroritzaven les prostitutes a les cases públiques, els «braus» que en grups de 4 o 5 desarmaven els guàrdies i agents de l'autoritat, i no els desarmaven anant sols perquè la por no els hi permetia, i sabien que cada guàrdia d'home a home, els hauria contestat en deguda forma. De tota aquesta gentussa que abans se n'haurien dit lladres, ara se'n deien «incontrolats». I la gent anava desapareixent dels seus domiciliis, i els assassinats apareixien després als pous de la creu d'Orde, i a altres llocs semblants, mentre els representants de l'organització als llocs d'autoritat, anaven cobrint amb un mantell protector les gestes del «incontrolats».

I bé; el cinisme d'aquests elements, unit al bandarrisme trotskista, ha produït els darrers fets sagnants que s'han registrat. L'aixecament contra els Governos de la Generalitat i el de la República, ha d'ésser sancionat en la forma que l'estat de guerra exigeix. Cal no oblidar que tot el qui s'aixeca en armes contra un Govern legalment constituït, és un facciós. Contra un facciós, ajudat per l'estranger, s'està lliurant la guerra actual. Als frots de combat cauen els homes en defensa de la Llibertat i de la Justícia. Què vil, què baixa seria la reraguarda si no es castigues amb el màxim rigor els qui han intentat apunyalar per l'espatlla el triomf popular! Per a ecs no ha d'haver-hi clemència, han d'ésser tractats com el que són: feixistes encoberts, mil vegades més repugnants que els feixistes que lluiten, també, a llurs fronts. Contra els trotskistes, contra els «incontrolats», siguin d'on siguin, cal emprendre ràpidament, urgentment, una acció eficaç. El poble, l'autèntic poble, el que està cansat d'atropellaments i de vexacions, de propaganda insulsa als cinemes, i als tramvies i als hospitals i a tots els llocs «controlats», la reclama. Esperem que el Govern de Catalunya i el Govern de la República no afluixaran. Fer-ho equivaldria a invitar a què cada partit polític, cada ciutadà que ha rebut greuges d'aquesta gent, els vengés particularment. I el Govern de la Generalitat i el Govern de la República, no poden, no deuen acceptar aquesta responsabilitat. Amb una acció de conjunt cal procedir contra les vividors i els aprofitadors de la revolució. Esperem que així sigui.

R. H.

ARA!!

Any I 3.ª època N.º 1

Redacció i Administració:

ARIBAU, 74 - Telèfon 71359

Barcelona, 3 de Juny del 1937

són «incontrolats» o assassins?

VIA FORA, CATALANS!

DESPRES...

Han passat hores greus.
Hores doloroses i d'intens dramatisme.

Hores de pena, de vergonya...
Hem vist com als carrers de Barcelona queien morts ciutadans innocents. Queien a causa d'una lluita, dura com cap altra entre dues potències.

Una: la força pública.
L'altra: els anomenats, pel Govern, «incontrolats».

Qui ha guanyat?
Qui!

...
Tots, una banda i l'altra, hem perdut en aquesta lluita de quatre dies dolorosos, coses sagrades, coses que estimàvem per damunt de tot.

Les hem perdut d'una manera indigna, d'una manera incomprensible, massa comprensible, potser.

La revolta, qui la va fer?
Qui la va provocar?
Per què no s'ha castigat als autors morals i materials?
Què és el que ho ha impedit?
La seva força?
El seu armament?

Fusells, bombes de mà, metralladores, morters, canons, tancs... tot sortí al carrer.

I moriren homes...
Innocents.
Antifeixistes.

Lleials i idealistes, plens de vigor de joventut, plens de força per a combatre el feixisme.

Força que s'estroncà. Que quedà allí, en la terra amorosa i plena de l'escalf que dona sempre Catalunya.

Allí, fou..., deien després
Allí, repetien.

I lluny, uns companys nostres, uns germans d'ideal no podien avençar, no podien lluitar, no podien fer front a l'enemic perquè els hi mancava les armes, les màquines de guerra, les municions que sobraven a la reraguarda, que sobraven a la ciutat de Barcelona.

Una solució, demanava el poble.

Una solució, vingué.
Dolorosa per cert.
Incomprensible per als catalans nacionalistes.

DE LA FEDERACIO DE CATALUNYA AMB ALS ALTRES POBLES IBERICS

DECLARACIO FONAMENTAL D'E. R. DE C.

Declara que únicament pot ésser aquesta Federació amb els pobles ibèrics regits democràticament, pactant directament amb ells per mitjà dels seus legítims representants, un cop assolida la llibertat de Catalunya.

Entén que, arribat aquest cas, l'«Estat Català» ha de tenir imprescindiblement a càrrec seu l'estructura i règim de la vida administrativa, econòmica i social catalana.

Es que el Poder Públic, que sap compta, a més, amb tots els ciutadans que li donen suport, no es veu capaç d'acabar ràpidament, implacablement amb els provocadors de reraguarda?

Es que pot continuar aquest espectacle vergonyant que hem suportat durant deu mesos de veure desaparèixer companys, de veure assassinar militants de tota confiança, a gent que no havia comès cap delictes, CAP!

Qui ho feia?
Mai no ho va saber ningú.
Sempre, però, la mateixa paraula: «incontrolats»...

«Incontrolats» per arreu.
«Incontrolats» a Barcelona.
«Incontrolats» a totes les comarques de Catalunya.

I el Govern, única autoritat de Catalunya, responsable nacional i internacionalment del que passés a la Pàtria, Govern amb representacions de tots els grups, partits o organitzacions antifeixistes, es disposava a donar la batalla, es disposava a plantar cara als que aprofitant-se de les circumstàncies volien fer llur agost.

Vingué la lluita.
Potents els uns, potents els altres.

Barcelona, ciutat pacífica, a tres-cents quilòmetres del front de combat, visqué amb tota intensitat, durant una setmana, la guerra més dura, més sagnant que hi pogués haver.

El Govern de València, de la República espanyola, s'incautava de l'Ordre públic. Se n'incautava quan l'ordre ja estava restablert, quan la Generalitat, amb els seus propis mitjans —mitjans materials reduïdíssims, mitjans morals immensos—, havia aturat la insurrecció.

I aguantàvem els nostres llavis i tancàvem el nostre cor per a què no digués el que volia, per a què callés i no sortissin les paraules, els sentiments que això, aquesta incautació, aquesta minva de la nostra sobirania nacional comportava.

I marxàrem cap a casa.
Després de la lluita.
Quan ja no passaven ambulàncies, plenes de germans...
I després...

Uns dies més tard, pensàvem, altra volta en allò, en aquella lluita que la gent deia «no ha acabat».

I del fons del nostre cor en venia una paraula, dura.

I no la deïem...
Perquè, per damunt de tot, hi batega una cosa.

I aquesta cosa, la condensàvem en un crit, vibrant i potent.

Un crit que ho diu tot.
Que ho porta tot.
I que és:

CATALUNYA LLIURE!!

PERE MORA

La Revolució i Catalunya

D'ençà que els pobles tingueren noció de nacionalitat, Catalunya ha vingut reclamant, moltes vegades ben estentòriament per cert, el lloc que llurs característiques racials, tan marcadament acusades, li assenyalaven dins el marc perifèric de la península. I en reclamar llurs drets nacionals no deixava pas de banda el que en si és la nostra Pàtria i el que llurs aspiracions representen: l'assoliment totalitari de la nostra llibertat nacional era sinònim del triomf del treball sobre el capital. Els intents autonòmics de l'alta burgesia catalana, amarada d'un vergonyant panespanyolisme que era la representació autèntica dels que més s'havien significat contra el nostre ressorgiment, fracassaren perquè les masses treballadores veieren que aquells moviments no anaven vinculats amb el que per a les mateixes era una necessitat ingent, sinó, ans al contrari, obeïen a l'impuls d'un capitalisme absorbent, antidemocràtic, i, per tant, antiobrèr.

El fracàs del capitalisme català, posà en evidència davant tothom que el nostre moviment solament podia triomfar articuland-lo sobre bases socials. El malaguanyat Martí i Julià fou qui compregué, amb tota llur amplitud, que l'hora de Catalunya havia d'ésser, forçosament, l'hora social.

Desaparegué l'illustre patrici, forjador de les avançades, esperit rebel contra l'obscurantisme i les baixes passions polítiques que enterboliren la vida de molts catalans dignes, i que pel fet d'ésser-ho, eren ultratjats i vilipendiats pels que dient-se catalanistes mercadejaven amb ell i l'oferien al millor postor i no vacilaven a posar-se, incondicionalment, a les ordres dels enemics seculars de tota reivindicació, tan social com nacional.

Prats de Molló fou el crit llançat als quatre vents contra una civilització que té encara per suport el domini de l'home sobre l'home. Els sistemes absolutistes de govern havien de desaparèixer per a deixar pas a les idees de germanor per les quals tants i tants havien ofert, generosament, en holocaust de les futures generacions, la seva sang i la seva vida. Els aglutinants que absorben la personalitat individual havien de bastir-se sobre la personalitat col·lectiva.

Macià, en proclamar la República Catalana i fallir la mateixa, realitzà la primera eapa del que, en llurs croades per Amèrica, propugnava. Les masses no veien prou clar encara la possibilitat d'una independència sense haver d'enfrontar-se, violentament, amb l'etern enemic nostre: l'esperit borbònic i absorbent del poder central. Unànimement, però, es redreçava el nostre poble el 19 de

TASCA DE JOVENTUT

El cop fort de la Revolució s'és allargassat amb una guerra. La joventut en els fronts ja ha parlat. La joventut a Madrid i a Aragó ja ha tributat amb la seva sang i segueix tributant i tributarà fins a la fi. Admiració i agraïment etern a Ells. La tasca de la joventut, destinada a sobreviure (no sehem quin percentatge); la joventut que hi ha actualment a la reraguarda a Catalunya, la tasca que ha de fer, deïem, d'ara en endavant, és profundíssima. La guerra imposada ha creat a casa nostra una considerable quantitat de problemes que cal tenir molt en compte. De joventuts n'hi ha moltes a Catalunya. I cada Joventut té, nodirem un ideal, però si un programa. No tots han observat que encara a Catalunya es parla en català. I hi ha qui treu vàlua a la tasca aportada pel nostre país en aquesta Revolució i en aquest Guerra. Es més; s'ha iniciat una campanya per altres terres de la Península que sembla més aviat un atac a la bona fe dels catalans. Catalunya tots sabem el que ha fet des del 19 de juliol ençà i abans del 19 i el que està disposada a fer. Quan la guerra fineixi (un dia o altre s'acabarà) la nostra terra provarà de cicatritdar-se i aleshores mancaran molts remeis per a guarir la commoció; encara restaran xarxes en tot setnit i no convé que les nostres joventuts es trobin ineptes i Catalunya es vegi apegada o capgirada per mans d'altri. La guerra ens ha imposat moltes sofrències. Es evident que en sorgiran coses més altes i s'arribarà a misèries antigues. La tasca a fer, repetim, és i serà enorme. Cal abans que tot, crear conceptes forts i molt més amplis. Cal posar-hi els cinc sentits. Cal, en fi, treballar a consciència, estudiar; en una paraula, cal fer-se.

Cal donar-se compte que ja ha passat aquell temps de «vida de Casal»; cal evitar aquells assaigs de comèdies amb noies anèmiques freturoses «d'allò»; cal desestimar l'ambient de «l'anar passant». Aquelles excursions que terminaven amb uns casaments minsos i que desfeien un soci: «Veureu, jo... jo sóc casat... No conteu molt amb mi...», abans encara...»

juliol, aixafant totalment el feixisme a Catalunya, i donava a comprendre, a bastament, el que no veïeu prou clarament el 14 d'abril.

A Macià, figura simbòlica de la nostra renaixença nacional, és a qui es deu, en part, l'esperit de sacrifici que actualment poseix a tots els catalans que veuen, a punt de realitzar-se els anhels que posseïren per complet part de la vida del nostre més insigne patrici.

S. GRAU I MORA

I les reunions de Juntes? Què me'n dieu? Sempre aquella màquina d'escriure de tipus torts, sempre la bandera amb l'etern retrat d'algú penjat al clatell del qui presideix, sempre les discussions del savi, de l'enèrgic, del que no sap ni parlar, tot a base de frases fetes i atemoritzades per l'aire del company que ara és de Patruelles de Control i frases velades pel soroll de les fiexes del dominó i les boles de billar... Prou de Joventuts de llacets a la solapa i de pistoles de tres calibres i d'aquell que «ara arribo del front» (?) i de l'altre que a canvi d'un carregador del 7'65 demana un bacallà. Prou de jugar a fer juntes, a milícia, a heroi, a districtes, a comarcals, i prou, pel que més es vulgui, amb el sectarisme de casal sistemàtic per tot horitzó!

Catalunya, radicalment lliure, i unida, si convé, amb els pobles lliures, ha d'ésser l'anhel de tot català, però consubstancial amb aquest anhel té de comportar la justícia i la llibertat del homes.

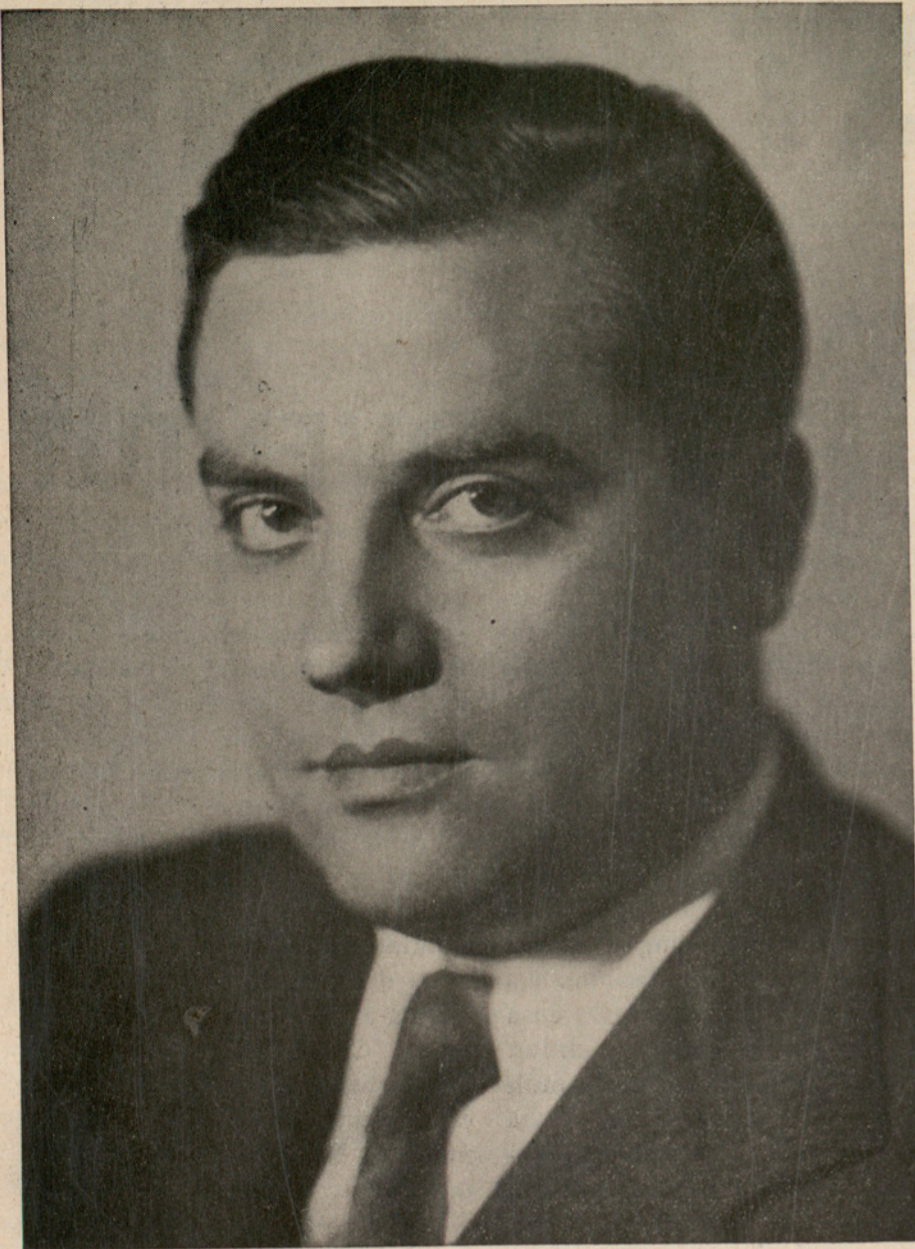
FRANCESC MACIÀ

Tampoc l'home d'acció ha d'ésser aquesta barreja de pinxo i dependent de sastreria, com tampoc un inconscient que, malgrat d'estar disposat a tot, val a dir-ho, es creu posseïdor d'uns drets més elevats i que per torna no té ni el més petit concepte de res i ni és capaç de veure-hi més enllà del punt de mira. L'home d'acció ha d'ésser també, l'home que sàpiga fer digestions exentes de pólvora i sàpiga llegir una mica més seguit i compregui que les armes, en definitiva, fan mal; ho ha d'ésser-ho per necessitat; mai per ofici. Allò de què perquè un home és d'acció, no pugui ésser res més, és trist, i que s'ho cregui és un mal greu. Si cal, tothom n'ha d'ésser d'home d'acció, tothom és susceptible de defensar-se, tot i que a voltes no ho sembli. Una paraula només, consciència, consciència en els actes i en el treball.

I, finalment, cal prestar aguda atenció, cal que les Joventuts es fixin en la crecudada enorme de població que es pot observar a Catalunya. La deficiència demogràfica, ara més que mai, és posada en relleu i, sense ganes de veure mala fe per arreu, i només veient-hi un simple problema natural, seria molt lamentable que aquests corrents forans imposats per la guerra, marquessin una fita de decadència a la nostra terra.

JAUM ERIBA

Pesi a qui pesi Catalunya tindrà Ordre Públic i Defensa

JAUME MIRAVITLLES

President d'ESPARTACUS, Casal Nacionalista Obrer del Districte VI.^a, Comissari de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, al qual ens plau, des de les nostres pàgines, reiterar la nostra simpatia i el nostre ferm desig de que continuï la seva actuació magnífica en pro de Catalunya i del sentit nacionalista i social de la Pàtria catalana que informa la seva labor política i de govern.

PRESENT!

ESPARTACUS llença a la llum pública un periòdic.

I en aquest òrgan que vol portar a l'opinió pública, a l'opinió esquerrana de Catalunya, tot el sentit de què està informat ESPARTACUS, les Joventuts del Casal hi tenen el seu lloc.

Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» d'ESPARTACUS tenen en ARA!! un dels llocs principals, un dels llocs d'honor del periòdic.

El tenen perquè se'l mereixen. Perquè ESPARTACUS, el Casal de la clandestinitat ha vist i veu ben clar el paper de la Joventut.

La Joventut, en opinió d'ESPARTACUS, ha de tenir un dels llocs preeminents en la lluita política.

I ARA!! , que és un periòdic de combat, havia per força de donar a les seves Joventuts tot el seu suport, tot l'entusiasme en la seva tasca, en el seu treball en pro de Catalunya i de la Llibertat.

I les Joventuts, no hi ha pas dubte, uompliran el que se'ls hi demana.

Ho compliran perquè saben el que és.

Perquè senten l'ideal, perquè estimen Catalunya, perquè lluiten per la Pàtria catalana.

I les Joventuts, nosaltres, els joves que portem tot l'idealisme, fot el sentit de llibertat que va impregnar-nos Francesc Macià i que a més portem el nom gloriós d'Estat Català en les nostres Joventuts, farem el que calgui, el que sigui necessari per Catalunya, per les llibertats i per l'ideal que sempre hem sustentat i que avui, en les hores doloroses i gràvides de la guerra, reivindicuem amb més força que mai.

Les nostres Joventuts compli-

ran com sempre ho han fet.

Compliren el 6 d'octubre.
Compliren el 16 de febrer.
Compliren el 19 de juliol.
Compliren el 2 de maig.

I llavors, com ara, com sempre, les nostres Joventuts no anaven amb afany personalista, no anaven amb afany de guanyar adeptes, no anaven amb afany d'adquirir càrrecs o prebendes, hi anaven únicament per idealisme, hi anaven, únicament per Catalunya i per la Llibertat Social.

Per a aconseguir la victòria, per arribar al total desenvolupament de la llibertat, les J. E. R. E. C. d'ESPARTACUS estan a la línia de lluita, estan a la línia que la història els hi marca.

No defalliran com mai defalliren.

Actuaran de la manera que calgui en un sentit:

Nacionalisme intransigent.
Obrerisme avençat.

I així, amb aquestes orientacions, amb aquest sentit que fou el que ha informat sempre l'actuació de les nostres Joventuts, aquestes avencen ardides i fermes pensant sempre i en tots moments en un patriu —un home— i en una Pàtria.

L'home, el de sempre, l'insubstituïble, el de cabell blanc i mirada lluminosa: l'«Avi», el President etern de Catalunya: *Francesc Macià*.

La Pàtria, no cal ni dir-ho. També la de sempre, la immortar, la que ho ha suportat tot i ha sortit sempre vencedora, la que ha donat tot el que tenia i dona el que té per la llibertat i la democràcia. Aquesta Pàtria no pot ésser altra que

CATALUNYA!

Francesc Macià i Catalunya,

L'UNIC CAMI Un tombant de la política catalana

L'experiència ens ve cada dia més a confirmar el valor indiscutible que significa pensar en Catalunya. El ressò de la consigna llançada temps ha pel President Companys al memorable acte de Belles Arts, té una viva i pregona actualitat; expressa força, potencialitat, i constitueix, en definitiva, les reserves vitals del nostre poble. No volem entrar en anàlisi, però sí que volem declarar que les vicissituds, el procés exòtic, i el conjunt de factors que han vingut actuant a la nostra terra, ens vénen a determinar i assenyalar aquest únic camí: pensar en Catalunya.

En aquests moments, gràvids, greument transcendents i definitius pels catalans, només pot haver-hi aquesta preocupació i aquesta inquietud constant. Les Joventuts nacionalistes vigorosament unides i llançades sota aquesta consigna única, tenen una missió a realitzar i una trajectòria prou definida. No es tracta pas de simbolitzar, sinó que operem sobre realitats vives i punyents. La capacitat catalana obre unes grans perspectives a seguir i al seu davant les Joventuts catalanes han d'exercir llur paper valent, potent i decidit.

L'experiència ens ensenya que la feblesa humana sovint sol sucumbir; que de prompte sorgeixen vacil·lacions, claudicacions. Però, ah!, en la nova generació; en aquest ressorgiment juvenivol que rebrota de la ufanosa terra catalana no pot existir sentiments d'aquesta naturalesa; no pot ni ha d'haver de sucumbir ningú. La nostra ferma contextura espiritual; el conjunt històric i el fet psico-polític que caracteritza l'ànima catalana té en sí prou calor i influència per no deixar-se caure a l'abisme...

Pensem que tenim davant nostre una doctrina que és part integrant de la nostra pròpia existència. Es la força espiritual i creadora de Catalunya que ha de fer moure els nostres sentiments i accions decisives; és el moviment general de simpatia que es desvetlla al nostre poble que ens ha d'encoratjar.

Sí! Aquesta actuació sentimental d'un poble, que també sap guanyar batalles i que en definitiva és allí on flueixen els destins del nostre esperit immortal...

VICENS VERNI

lliure, ben lliure de tot, són els nostres guies.

I amb ells al davant qui defalleix?

Ningú!

Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català» que integreu ESPARTACUS, ara i sempre, Present!

JOSEP SANS

ATLANTIDA A. G. - BARCELONA
Roger de Flor, 5 - Telèfon 52636

El 19 de juliol tindrà conseqüències polítiques i socials encara avui incalculables. Això, que ja no és més que una frase, obliga als homes polítics i sobretot les organitzacions a reflexionar seriosament sobre l'esdevenidor de Catalunya. Creiem que els primers interessats a no tornar a la situació d'abans del 19 de juliol han d'ésser, precisament, les forces polítiques que, per raó de llur rol, es veien obligats a consumir la seva força en l'arbitratge obligatori de les pendències socials. Els partits anomenats petits burgesos tenen, avui, una gran missió a complir. Han de deixar d'ésser estrictament petits-burgesos pe ra ésser socialitzants i nacionalistes, és a dir, per a acceptar els dos grans factors econòmics i socials que són les idees-forces del món.

El catalanisme polític, amb la República, va deixar d'ésser un mite (com deia Sorel) i entrà en el camí de les realitzacions pràctiques. El balanç que pot presen-

rò, les lliures iniciatives, les petites indústries, els petits comerços. Què preferim, el petit comerciant, que treballa de cara als gustos i necessitats del client, amb esperit artesanal, o una plaga anònima de buròcrates, irresponsables i tivats?

La Revolució tot just comença. No creiem que sigui aquesta xarxa d'interessos sindicals cledes monopolitzadores, a mans de Comitès que només pensen amb el gremi. Senyors meus, per abolir l'esperit gremial ja es féu la Revolució Francesa! I no fa gaires dies un socialista il·lustre, el President de la Cambra Belga, Huy-smans, ens deia: «L'esperit sindicalista és el més reaccionari del món».

El sindicalisme ha de viure de cara a la transformació social del país, no de cara als seus interessos. No és possible que els bons afers siguin monopolitzats pels sindicats, i les indústries estèrils les subvencioni la Caixa de la Generalitat.

Cal que s'esclareixi qui és el culpable de que ens hagin pres l'Ordre públic i Defensa.

A nosaltres ens sembla coneixe'l. Es aquell que sempre ha lluitat contra Catalunya perquè Catalunya representa llibertat i justícia...
No el coneixeu tots?

tar és migrat, però tanmateix ha hagut de viure enmig de tants trasbalsos que gairebé no podia fer altra cosa. El que volem dir és que el catalanisme polític sofri, més que ningú, les febleses d'un moviment popular que deu dirigir una democràcia burgesa. Ara és el moment de crear una democràcia social, forta i enèrgica, on les febleses orgàniques del règim anterior no siguin possibles per mitjà de la coordinació i l'harmonia econòmica.

Però la creació d'una democràcia social no és feina fàcil. Atenció als utopistes, aquests cavallers sicilians de les Revolucions, que ho espatllen tot. Atenció als intel·lectualistes, que voldrien una Revolució a llur mida, sonora i buida. No sabríem trobar millor filosofia, per a la nostra Revolució i per totes, que el nostre seny racial. Per a fer una Revolució s'ha de saber destriar el possible del complex econòmic del país. Catalunya té dues grans forces populars que seriem insensats en destruir: la petita burgesia i els camperols lliures. Enlloc del món les forces proletàries es proposen destruir aquests aliats de la Revolució Socialista. Socialitzem la gran indústria, socialitzem, sobretot, la Banca. Nacionalitzem el Banc d'Espanya i controlem el comerç exterior. Respectem, pe-

Els partits nacionalistes catalans han d'adoptar una actitud positiva enfront de la Revolució. Però aquesta Revolució ha d'ésser un vastíssim programa transformador. L'Economia per l'Economia, quin fàstic! L'Economia per a la Cultura intel·lectual i física del poble; per l'augment del Standard de vida; per les Universitats Populares; per la creació de riqueses; per a la reivindicació del poble pel poble.

La Revolució no és possible sense disciplina, sense sacrifici, sense una moral, sense un estímul transcendent. Socialisme pel socialisme, no. Socialisme per a Catalunya i els catalans. Socialisme de cara a tots els homes i nacions que en aquestes hores anguixoses per a nosaltres han sabut estar amb nosaltres, germans de sacrifici i de sofrència, d'il·lusions i d'esperances. Germans i compatriotes en l'ideal de reivindicació nacional i social.

FERMI VERGES

La nostra consigna:
GUANYAR LA GUERRA!
La nostra ambició:
CATALUNYA LLIURE!